

LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖ

NUTARIMAS

DĖL LIETUVOS RESPUBLIKOS VARTOTOJŲ TEISIŲ APSAUGOS ĮSTATYMO
NR. I-657 2 IR 10 STRAIPSNIŲ PAKEITIMO ĮSTATYMO PROJEKTO NR. XIVP-4206

2025 m. d. Nr.
Vilnius

Vadovaudamasi Lietuvos Respublikos Seimo statuto 138 straipsnio 3 dalimi ir atsižvelgdama į Lietuvos Respublikos Seimo valdybos 2024 m. gruodžio 18 d. sprendimo Nr. SV-S-22 „Dėl įstatymų projektų išvadų“ 1.4 papunktį, Lietuvos Respublikos Vyriausybė n u t a r i a:

Iš esmės pritarti Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo Nr. I-657 2 ir 10 straipsnių pakeitimo įstatymo projekto Nr. XIVP-4206 (toliau – Įstatymo projektas) siekiant stiprinti vartotojų apsaugą ir sukurti stebėsenos įrankį, kuris padėtų tiksliau vertinti būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijas, o tai padėtų identifikuoti galimas grėsmes ir rizikas, kad būtų užtikrintas kainų stabilumas, ir pasiūlyti Lietuvos Respublikos Seimui tobulinti Įstatymo projektą pagal šias pastabas ir pasiūlymus:

1. Įstatymo projektu siūloma įvesti „būtiniausių prekių ir paslaugų kainos“ sąvoką, nurodant, kad tai – minimalių vartojimo poreikių nustatymo metodikoje, parengtoje vadovaujantis Lietuvos Respublikos socialinės paramos išmokų atskaitos rodiklių ir bazinio bausmių ir nuobaudų dydžio nustatymo įstatymu, nurodytos prekės ir paslaugos, skirtos minimaliems asmens maisto ir ne maisto poreikiams patenkinti per mėnesį. Atkreiptinas dėmesys, kad sąvokos apibrėžtyje nurodytame Socialinės paramos išmokų atskaitos rodiklių ir bazinio bausmių ir nuobaudų dydžio nustatymo įstatyme nėra minima minimalių vartojimo poreikių nustatymo metodika, taip pat jokia valstybės institucija nėra įgaliota tvirtinti tokią metodiką. Socialinės paramos išmokų atskaitos rodiklių ir bazinio bausmių ir nuobaudų dydžio nustatymo įstatymo 3 straipsnyje yra tik įtvirtinta minimalių vartojimo poreikių dydžio apskaičiavimo tvarka ir atitinkamos formulės. Pritarus Įstatymo projektu siūlomai Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 2 straipsnio 2 dalies formulotei, kiltų praktinių Įstatymo projektu siūlomo teisinio reguliavimo taikymo problemų, nes Socialinės paramos išmokų atskaitos rodiklių ir bazinio bausmių ir nuobaudų dydžio nustatymo įstatymas nenumato konkrečių prekių ir paslaugų sąrašo, pagal kurį galėtų būti stebimos minimaliems asmens maisto ir ne maisto poreikiams patenkinti skirtų prekių ir paslaugų kainos.

Atsižvelgiant į pateiktus pastebėjimus ir siekiant, kad teisinis reguliavimas būtų aiškus ir teisės aktai sistemiškai derėtų tarpusavyje, siūlytina atsisakyti Įstatymo projekto 1 straipsniu siūlomoje Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 2 straipsnio 2 dalyje įvedamos sąvokos „būtinausių prekių ir paslaugų kainos“, bet pagal šio nutarimo 6 punkte pateiktą pasiūlymą įtvirtinti sąvoką „būtinausios prekės ir paslaugos“ ir pavesti konkretų būtinausių prekių ir paslaugų sąrašą, suderintą su Valstybės duomenų agentūra, tvirtinti ekonomikos ir inovacijų ministrui, atsakingam už valstybės ekonomikos politikos formavimą (įskaitant bendrąją ekonominę (makroekonominę) politiką ir vidaus prekybos politiką, kurias įgyvendinant analizuojamos vidaus prekybos valstybinio reglamentavimo priemonės, vertinamas jų keliamas poveikis ekonomikos plėtrai ir vartotojų teisėms, bendradarbiaujant su valstybės institucijomis, įstaigomis ir suinteresuotomis šalimis teikiami pasiūlymai Vyriausybei dėl palankios ir konkurencingos aplinkos verslui formavimo).

2. Įstatymo projekto 2 straipsnio 1 dalimi Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 5 dalies 4 punktu siūloma Vartotojų teisių apsaugos tarybai (toliau – Taryba) pavesti sudaryti būtinausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos planus, pagal kuriuos viešoji įstaiga Vyriausybės strateginės analizės centras (toliau – STRATA) reguliariai analizuotų būtinausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijas. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad Taryba yra kolegiali patariamoji visuomeniniais pagrindais veikianti institucija, sudaroma siekiant užtikrinti Lietuvos Respublikos teisingumo ministerijai pavestų funkcijų vartotojų teisių apsaugos srityje įgyvendinimą (Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 3 dalis). Tarybą sudaro už vartotojų teisių apsaugą atsakingų valstybės institucijų, vartojimo ginčus nagrinėjančių institucijų ir vartotojų asociacijų atstovai bei Lietuvos savivaldybių asociacijos atstovas. Taigi, Tarybos institucinė sudėtis neapėmia viso spektro institucijų ir socialinių partnerių, kuriems potencialiai būtų aktualu įsitraukti į būtinausių maisto produktų ir ne maisto prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėseną ir rengti jos planus. Atsižvelgiant į tai, siūlytina atsisakyti Įstatymo projekto 2 straipsnio 1 dalies nuostatos, kuria siūloma pildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymą nauju 10 straipsnio 5 dalies 4 punktu ir tikslinti Įstatymo projektą pagal šio nutarimo 6 punkte siūlomą alternatyvą – būtinausių prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos sistemą.

3. Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 dalimi siūloma papildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnį nauja 7 dalimi ir jos 1 punkte nustatyti, kad STRATA reguliariai analizuotų būtinausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijas, remdamasi Valstybės duomenų agentūros, valstybės įmonės Žemės ūkio duomenų centro (toliau – Žemės ūkio duomenų centras) ir kitų institucijų informacija, ir teiktų analizės rezultatus Vyriausybei ir Seimui kartu su pasiūlymais dėl vartotojų teisių apsaugą reglamentuojančių teisės aktų priėmimo ir keitimo.

Įvertinus šias nuostatas, atkreiptinas dėmesys į tai, kad pagal Lietuvos Respublikos Vyriausybės įstatymo 30² straipsnį STRATA yra ekspertinė institucija, teikianti Vyriausybei ir ministerijoms nepriklausomą, tiriamąją veiklą grįstą informaciją, reikalingą įrodymais pagrįstiems viešosios politikos sprendimams priimti. Todėl STRATA, veikdama kaip viešoji įstaiga, neturi įgaliojimų formuoti politikos atitinkamoje srityje, t. y. teikti pasiūlymų dėl teisės aktų priėmimo ir keitimo. Be to, analizės rezultatai gali suponuoti poreikį priimti ar keisti ne vartotojų teisių apsaugą reglamentuojančius teisės aktus, bet kitas visuomeninių santykių sritis reglamentuojančius teisės aktus, pvz., atitinkamus mokesčius nustatančius įstatymus. Todėl pareiga STRATAI siūlyti įstatymų pakeitimus suponuoja galimą didesnę valstybės kišimąsi į rinką ir kainų kontrolę. Tai keltų pasiūlos ir paklausos disbalansą ir sumažintų konkurenciją, lemtų būtinųjų maisto produktų gamybos ir tiekimo sutrikimus. Primintina, kad konkretūs pasiūlymai dėl galiojančių teisės aktų pakeitimo turėtų remtis gerokai platesne analize, kuri apimtų ne tik būtiniausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijų analizę, bet ir jas lėmusių priežasčių analizę, t. y. turėtų būti atliktas visapusiškas naujų teisinio reguliavimo priemonių poveikio įvertinimas. Taip būtų užtikrinamas galimų pasiūlymų dėl teisinio reguliavimo pagrįstumas. Atsižvelgiant į šiuos esminius pastebėjimus, Įstatymo projektu siūlomi Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalies 1 punkto pakeitimai iš esmės tikslintini pagal šio nutarimo 6 punkte pateiktą pasiūlymą. Atitinkamai siūlytina atsisakyti tiek Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 punkto nuostatos, kuria siūloma papildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymą nauju 10 straipsnio 7 dalies 1 punktu, tiek Įstatymo projekto 2 straipsnio 3 dalies nuostatos, kuria siūloma galiojančią Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalį laikyti 8 dalimi.

4. Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 dalimi siūloma papildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnį nauja 7 dalimi ir jos 1 punkte nustatyti, kad STRATA reguliariai analizuotų būtiniausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijas, remdamasi Valstybės duomenų agentūros, Žemės ūkio duomenų centro ir kitų institucijų informacija. Įvertinus Įstatymo projekto pasiūlymą, pagal kurį STRATA, atlikdama nurodytą analizę, remtųsi Valstybės duomenų agentūros, Žemės ūkio duomenų centro ir kitų institucijų informacija, minėtinas Lietuvos Respublikos oficialiosios statistikos ir valstybės duomenų valdysenos įstatymas (toliau – OSVDVĮ). Pagal šio įstatymo 5 straipsnio 1 dalį būtent Valstybės duomenų agentūra yra įgaliota Vyriausybės įstaiga, dalyvaujanti formuojant valstybės politiką finansų ministrui pavestose oficialiosios statistikos valdymo srityje ir ekonomikos ir inovacijų ministrui pavestose valstybės duomenų valdysenos srityje, įgyvendinanti šią politiką ir koordinuojanti oficialiosios statistikos rengimą pagal Oficialiosios statistikos programos I dalies nuostatas, o valstybės duomenų tvarkymą – pagal Valstybės duomenų valdysenos programą. Žemės ūkio duomenų centras

Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2022 m. gruodžio 7 d. nutarimu Nr. 1218 „Dėl Lietuvos Respublikos žemės ūkio ir maisto produktų mažmeninių kainų statistikos rengimo“ yra įgaliotas rinkti ribotos apimties informaciją siekiant sudaryti Lietuvos Respublikos žemės ūkio ir maisto produktų mažmeninių kainų statistiką, reikalingą žemės ūkio ir maisto produktų mažmeninės rinkos stebėsenos, analizės ir prognozės funkcijoms atlikti, kad būtų galima įvertinti, kokią pajamų dalį ūkininkai gauna žemės ūkio ir maisto produktų tiekimo grandinėje. Atsižvelgiant į tai, Įstatymo projektu siūlomi Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalies 1 punkto pakeitimai iš esmės tikslintini pagal šio nutarimo 6 punkte pateiktą pasiūlymą. Atitinkamai atsisakytina tiek Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 dalies nuostatos, kuria siūloma papildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymą nauju 10 straipsnio 7 dalies 1 punktu, tiek Įstatymo projekto 2 straipsnio 3 dalies nuostatos, kuria siūloma galiojančią Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalį laikyti 8 dalimi.

5. Įstatymo projekto aiškinamajame rašte nurodoma, kad STRATA Vyriausybės nustatyta tvarka galėtų rinkti duomenis iš privačių subjektų apie populiariausių produktų ir paslaugų kainų dedamąsias dalis, viešintų šią apibendrintą informaciją ir teiktų pasiūlymus dėl vartotojų teisių apsaugą reglamentuojančių teisės aktų priėmimo ir keitimo. Toks Įstatymo projektu siūlomų nuostatų pagrindimas sietinas su atitinkamų prekių ir paslaugų kainų kontrole. Šiame kontekste primintina, kad Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas pripažįsta, kad pagal Lietuvos Respublikos Konstitucijos 46 straipsnį sąžiningos konkurencijos apsauga yra pagrindinis būdas užtikrinti asmens ir visuomenės interesų darną reguliuojant ūkinę veiklą, sukurti ūkio, kaip sistemos, savireguliaciją, skatinančią optimaliai paskirstyti ekonominius išteklius, veiksmingai juos panaudoti, didinti ekonominį augimą ir kelti vartotojų gerovę (Konstitucinio Teismo 2009 m. balandžio 29 d., 2015 m. sausio 15 d. nutarimai). Atitinkamai ūkio subjektams turi būti sudaryta galimybė savarankiškai priimti jų ūkinei veiklai reikalingus sprendimus, reaguojant į rinkos bei konkurencijos joje pokyčius, pavyzdžiui, individualiai įvertinus objektyvias galimybes ir aplinkybes spręsti dėl savo parduodamų ar perkamų prekių ar žaliavų ir paslaugų kainos. Tik išimtiniais atvejais valstybė gali riboti šią laisvę, imdamasi proporcingų ūkinės veiklos reguliavimo priemonių. Todėl privalu pagrįsti tokių naujų įpareigojimų būtinumą, kokias Konstitucijoje įtvirtintas vertybes siekiama apsaugoti, ar tokiu ribojimu nebus paneigta teisė užsiimti atitinkama ūkine veikla iš esmės, taip pat įvertinti, ar yra laikomasi proporcingumo principo.

Įstatymo projekto 2 straipsnio 2 dalyje siūlomos naujos Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalies 2 punkte numatyta, kad STRATA galės rinkti duomenis iš privačių subjektų apie produktų ir paslaugų kainos dedamąsias. Toks pasiūlymas nepriimtinas dėl jo praktinio

įgyvendinimo sudėtingumo, nes siekiant išskaidyti kainą į sudedamąsias dalis reikėtų rinkti ne tik Lietuvos gamintojų pagamintų, bet ir importuotų prekių kainų dedamąsias, o tai reikšia papildomus reikalavimus verslui, kurie jam sukurtų neproporcingai didelę administracinę naštą. Paminėtina, kad teisinio mechanizmo, įpareigojančio užsienio šalių juridinius asmenis atskleisti informaciją apie importuojamų prekių kainų dedamąsias, kuri yra jautri informacija verslui, taip pat nėra. Lietuvos Respublikos teisėkūros pagrindų įstatyme yra įtvirtinti principai, kuriais būtina vadovautis sprendžiant dėl tam tikros rūšies ūkinės veiklos reguliavimo būtinumo ir apimties. Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 2 punkte yra įtvirtintas teisėkūros proporcingumo principas, kuris reikalauja, kad pasirinktos teisinio reguliavimo priemonės sudarytų kuo mažesnę administracinę ir kitokią naštą, nevaržytų teisinių santykių subjektų daugiau, negu to reikia teisinio reguliavimo tikslams pasiekti. Įvedus naują reikalavimą ūkio subjektams papildomai teikti informaciją apie kainų dedamąsias STRATAI, ūkio subjektai patirs sąnaudas šiam įpareigojimui vykdyti. Atsižvelgiant į tai, kad Lietuvoje yra platus tiekėjų, gamintojų bei prekybininkų ratas ir jų produkcijos asortimentas, nauju siūlomu reguliavimu sukeliamą administracinę ir prisitaikymo prie reguliavimo išlaidų naštą būtų itin reikšminga, neproporcinga teisinio reguliavimo tikslams pasiekti ir planuojamai naudai gauti. Kartu su Įstatymo projektu teikiamame aiškinamajame rašte nėra nurodoma, kad toks siūlomas įvesti reikalavimas turės tiesioginę neigiamą įtaką verslo sąlygoms (padidins prisitaikymo prie reguliavimo išlaidas ir ūkio subjektų patiriamus kaštus), taip pat nepateikiama jokios informacijos apie bet kokias kitas svarstytas problemų sprendimo alternatyvas, todėl nėra pagrindžiamas tokio reguliavimo nustatymo tikslingumas, būtinumas ir proporcingumas. Taip pat pasiūlymas rinkti iš privačių subjektų duomenis apie produktų ir paslaugų kainų dedamąsias nepriimtinas ir Lietuvos Respublikos konkurencijos įstatymo požiūriu. Šiame kontekste primintina, kad viešai atskleidus komerciškai jautrią informaciją (duomenis apie kainų dedamąsias), kyla rizika, kad ūkio subjektai galėtų derinti tarpusavio veiksmus, o tai pažeistų Konkurencijos įstatymo 5 straipsnio 1 dalies nuostatą, draudžiančią susitarimus, kuriais siekiama riboti konkurenciją arba kurie riboja ar gali riboti konkurenciją, įskaitant susitarimus tiesiogiai ar netiesiogiai nustatyti (fiksuoti) tam tikros prekės kainas arba kitas pirkimo ar pardavimo sąlygas. Taip pat pagal Konkurencijos įstatymo 15 straipsnio 1 dalies nuostatą ūkio subjektams draudžiama atlikti bet kuriuos veiksmus, prieštaraujančius ūkinės veiklos sąžiningai praktikai ir geriems papročiams, kai tokie veiksmai gali pakenkti kito ūkio subjekto galimybėms konkuruoti, įskaitant informacijos, kuri yra kito ūkio subjekto komercinė paslaptis, naudojimą, perdavimą, skelbimą be šio subjekto sutikimo, taip pat tokios informacijos gavimą iš asmenų, neturinčių teisės šios informacijos perduoti, turint tikslą konkuruoti, siekiant naudos sau arba padarant žalą šiam ūkio subjektui.

Atitinkamai Įstatymo projektas tikslintinas – siūlytina atsisakyti Įstatymo projekto 2 straipsnyje 2 dalimi siūlomos Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalies 2 punkto nuostatos. Atsisakytina ir Įstatymo projekto 2 straipsnio 3 dalies nuostatos, kuria siūloma galiojančią Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio 7 dalį laikyti 8 dalimi.

6. Įstatymo projektu teikiami Vartotojų teisių apsaugos įstatymo pakeitimai iš esmės daromi tam, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybės įgaliota institucija ar įstaiga būtų įpareigota pagal Tarybos sudarytą planą reguliariai analizuoti būtiniausių maisto produktų, prekių ir paslaugų kainų tendencijas, remiantis Valstybės duomenų agentūros, Žemės ūkio duomenų centro ir kitų institucijų informacija, ir teiktų analizės rezultatus Vyriausybei ir Seimui kartu su pasiūlymais dėl vartotojų teisių apsaugą reglamentuojančių teisės aktų priėmimo ir keitimo.

Įvertinus Įstatymo projektu siūlomų priemonių tikslingumą ir proporcingumą bei įgyvendinimo galimybes praktikoje, siūlytina tikslinti Įstatymo projektu siūlomą būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos sistemą ir, atsižvelgiant į šio nutarimo 1–5 punktuose pateiktus argumentus, tikslinti Įstatymo projekto 1 straipsniu siūlomą Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 2 straipsnio 2 dalyje įvedamą sąvoką ir atsisakyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymo papildymo nauju 10 straipsnio 5 dalies 4 punktu ir nauja 10 straipsnio 7 dalimi. Be to, įvertinus galiojančio Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnio turinį, nurodantį valstybės ir savivaldybių institucijų kompetenciją vartotojų teisių apsaugos srityje, siūlytina tikslinti Įstatymo projektą ir papildyti Vartotojų teisių apsaugos įstatymą nauju straipsniu, kuris būtų skirtas būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos sistemai, nes naujos nuostatos ir jų tikslas yra specifiniai, nesusiję su įprastomis vartotojų teisių apsaugos formomis. Atsižvelgiant į tai, kad galiojančiame Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 10 straipsnyje jau yra 7 dalis, siūlytina atsisakyti ir Įstatymo projekto 2 straipsnio 3 dalimi pateikto siūlymo buvusią 10 straipsnio 7 dalį laikyti 8 dalimi. Atsižvelgiant į minėtą Įstatymo projekto siekį stiprinti vartotojų apsaugą ir sukurti stebėsenos įrankį, kuris padėtų tiksliau vertinti būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijas, taip pat įgyvendinant Devynioliktosios Lietuvos Respublikos Vyriausybės programos, kuriai buvo pritarta Lietuvos Respublikos Seimo 2024 m. gruodžio 12 d. nutarimu Nr. XV-54, 56 punktą, kuriame nustatytas siekis skatinti profesionalią kainų stebėseną, siūlytina atitinkamai Įstatymo projektą tikslinti ir dėstyti taip:

„1 straipsnis. 2 straipsnio pakeitimas

1. Papildyti 2 straipsnį nauja 2 dalimi:

„2. Būtiniausios prekės ir paslaugos – ekonomikos ir inovacijų ministro tvirtinamame būtiniausių prekių ir paslaugų sąrašė, suderintame su Valstybės duomenų agentūra,

nurodytos prekės ir paslaugos, skirtos minimaliems namų ūkio maisto ir ne maisto prekių bei paslaugų vartojimo poreikiams tenkinti.“

2. Buvusias 2 straipsnio 2–26 dalis laikyti atitinkamai 3–27 dalimis.

2 straipsnis. Įstatymo papildymas 10¹ straipsniu

Papildyti Įstatymą 10¹ straipsniu:

„10¹ straipsnis. Būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos sistema

1. Ekonomikos ir inovacijų ministras, suderinęs su Valstybės duomenų agentūra, tvirtina būtiniausių prekių ir paslaugų kainų stebėsenos tvarkos aprašą ir būtiniausių prekių ir paslaugų sąrašą.

2. Valstybės duomenų agentūra Valstybės duomenų agentūros generalinio direktoriaus nustatyta tvarka pagal vartotojų kainų statistinį tyrimą kas mėnesį rengia ir Oficialiosios statistikos portale skelbia statistinę informaciją apie būtiniausių prekių ir paslaugų kainų pokyčius.

3. Lietuvos Respublikos Vyriausybės įgaliota institucija ar įstaiga analizuoja būtiniausių prekių ir paslaugų kainų pokyčių priežastis, remdamasi Valstybės duomenų agentūros rengiama ir Oficialiosios statistikos portale skelbiama statistine informacija, ir teikia išvadas Vyriausybei dėl kainų stabilumo užtikrinimo.“

7. Atsižvelgiant į tai, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybei, Lietuvos Respublikos ekonomikos ir inovacijų ministerijai, Valstybės duomenų agentūrai nustačius naujas funkcijas, reikėtų tinkamai pasirengti įgyvendinti Įstatymo projektu numatomas nuostatas, siūlomas šio nutarimo 6 punkte, ir tai, kad institucijos turės priimti įgyvendinamuosius teisės aktus, siūlytina Įstatymo projektą patikslinti šiais aspektais:

7.1. Siekiant suteikti daugiau laiko tinkamai pasirengti įgyvendinti Įstatymo projektu siūlomas nuostatas dėl būtiniausių prekių ir paslaugų kainų tendencijų stebėsenos sistemos, siūlytina Įstatymo projekto 3 straipsnyje nustatyti Įstatymo projekto, išskyrus jo 3 straipsnio 2 dalį, įsigaliojimo datą – 2026 m. sausio 1 d. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad tuo atveju, jei būtų priimti Įstatymo projektu teikiami pasiūlymai ir nebūtų keičiamas siūlomas Įstatymo projekto 3 straipsniu numatytas įsigaliojimo terminas – 2025 m. liepos 1 d., nebūtų suteikiama pakankamai laiko institucijoms tinkamai pasirengti įgyvendinti Įstatymo projekto nuostatų.

7.2. Atkreiptinas dėmesys, kad Teisėkūros pagrindų įstatymo 3 straipsnio 2 dalies 7 punkte nustatytas teisėkūros sistemiškumo principas reiškia, kad teisės normos turi derėti tarpusavyje, žemesnės teisinės galios teisės aktai neturi prieštarauti aukštesnės teisinės galios teisės aktams, įstatymo įgyvendinamieji teisės aktai turi būti rengiami ir priimami taip, kad įsigaliojusių kartu su įstatymu ar atskiromis jo nuostatomis, kurias šie teisės aktai įgyvendina. Atsižvelgiant į tai,

Įstatymo projekto 3 straipsnio 2 dalį tikslinga pakeisti, nurodant, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybei, ekonomikos ir inovacijų ministrui ir Valstybės duomenų agentūros generaliniam direktoriui pavedama priimti šio įstatymo įgyvendinamuosius teisės aktus iki 2025 m. gruodžio 31 d.

Ministras Pirmininkas

Ekonomikos ir inovacijų ministras